

Oznanilo.

V Loki in Radoljci so v mnogih volitnih okolicah Gorenskiga izvoljeni volivci 20. dan tega mesca poslanca za Dunajski državni zbor volili.

V Loko je prišlo izmed izvoljenih 67 volivcov le 51 mož in med temi jih je 50 volilo, eden pa ne. Med temi petdeseterimi jih je 48 gospoda Šmeledniškiga komisarja, Mihela Ambroža izvolilo; ob enim so pa ti volivci s popolno čezpolovičnico 2 zaupljiva moža, namreč Janeza Kavčiča, gruntarja med Vodama iz c. k. kantona Ljubljanske okolice, in pa Gregorja Gartnarja, gruntarja iz Česnjice c. k. Loškiga kantona, iz tega namena izvolili, de imata gospoda Ambroža na Dunaj spremiti in mu tam v kmetiških rečeh z dobrim svetam v pomoč biti.

V Radoljco je prišlo namesto 96 volivcov le 87, ki so z 57 glasovi tudi gospoda komisarja Ambroža, in sicer brez vsiga pristavka, izvolili.

Gospod komisár Ambrož je namenjen, poslanstvo Loške volitve prevzeti, ako ne bo Loška volitev z imenovanima dvema možama po viksi razsodbi na Dunaji overžena. Ko bi se pa utegnilo zgoditi, de bi ta Loška volitev ne bila na Dunaji poterjena, bo pa gosp. Ambrož poslanstvo Radoljške volitve prevzel.

Gosp. Ambrož nima zoper Loško volitev clo nobeniga pomislika, marveč za dobro spozná, če ga imenovana dva izvoljena moža na Dunajski zbor spremita in sta pri vsih pomenkih državniga zbora pričujoča, ker se bo takó zaupanje kmetov še bolj uterdilo.

Tudi podpisani deželni poglavar je enacih misel in za gotovo pričakuje, de bo Loška volitev poterjena. Zató sim se v teh mislih tudi berž na Njih ekscelencijo gosp. Ministra notranjih oprav obrnil in svetoval, de naj bi Loška volitev poterjena bila, ker bojo pomenki državniga zbora na Dunaji očitni, tedej tudi poslušavcam v zboru posebni prostor odločen.

Jez sim tedej ob enim Ljubljanski kresli naročil, de naj koj volivcam Radoljške okolice vediti da, de se neutagama skupej zberó in noviga poslanca izvolijo, pa s to pogodbo, de bo za poslanca na Dunaj sel, če bo gosp. Ambrož za Loko poterjen, kar je upati, de se bo zgodilo. Če bi se pa primerilo, de bi Loška volitev ne mogla poterjena biti, se bo v Loki vdrugič volilo in gosp. Ambrož bo poslanstvo Radoljške volitve prevzel.

Leopold grof Welserheimb,
c. k. deželni poglavar.

V Ljubljani 23. dan Rožnika 1848.

Razun tega da c. k. deželno poglavarstvo še na znanje, de so za Krajsko deželo še naslednji poslanci izvoljeni:

poslanec v Ljubljani, c. k. dvorni in sodnji pravdosrednik, gosp. Dr. Matevž Kavčič, ki je poslanstvo prevzel, —

poslanec v Postojni, adjunkt c. k. kamerprokuracije, gosp. Dr. Korl Ulepič iz Ljubljane, poslanec v Logatcu c. k. poštar in posestnik, gosp. Matevž Dolšein iz Logatca, —

K 26. listu Novíc.

poslanec v Novim Mestu, kmetovavec in kerčmar Matevž Grašic iz Mirne Peči, —

poslanec v Mirni, kramar in posestnik Juri Gajer iz Kerškiga, —

poslanec v Višnji Gori, komisár gosp. Miha Ambrož iz Smelednika, njegov namestnik pa (če bi namreč poslanstva gospod Ambrož ne prevzel) Anton Dolničar, posestnik v Verbaci.

Od vsih teh pa se še pričakuje zvediti, ali bojo poslanstvo prevzeli.

Pretresovanje volitev je državnemu zboru izročeno.

V Kočevji ni bila volitev pervikrat popolnoma veljavna, bo mogla tedej ponovljena biti.

Iz Frankforta.

Gosp. grof Aversperg so mi 3. tega mesca iz Frankforta pisali, de naj enoglasni in slovesni sklep Frankfortškiga nemškiga zbora od 31. pretečeniga mesca po Novicah razglasim, ki takóle govori:

„Ustavo dajavni nemški narodni zbor spozná čez in čez pravice, ktere imajo nenemški narodi v deželah, ki so nemški zavezi pridružene; te pravice obsežejo svobodno razvijenje svoje narodnosti, in de kar cerkovne reči, šolstvo, literaturo, notranjo vlado in sodne pravice vtice, naj vsaki jezik enake pravice ima; ravno tako se že tudi samo na sebi zastopi, de vsaka pravica, ktera bo po novi občni ustavi nemško ljudstvo zadéla, bo ravno takó tudi vsacimu družimu narodu došla. Edina in svobodna nemška dežela je dovelj velika in mogočna, de sebi pridruženim pa drug jezik govorečim narodam brez nevošljivosti v polni meri vse to dodeliti zamore, kar jim po natori in zgodovini gré, in nikdar se ne bo ne Slovan, ne Dan, ne Italijan in noben drug narod prižiti mogel, de se mu narodne pravice prikrajšujejo, ali Nemškiga brata roka odteguje, kjer je je treba.“

L. Lukman.

Beséda

za Slovensko vseučiliše v Ljubljani iz Štajarja.

Kar ste naj umnéjši možjé na Krajskim — bodi Vam slava! — od slovenskiga vseučiliša v Ljubljani po Novicah v 22. in 23. listu Slovincam v premišljevanje ponudili, nas je Štajarce močno ganilo; tudi mi dobro spoznamo njega neobhodljivo potrebnost in težavno založenje. Biti pa mora! Kar potrebo vseučiliša tiče, pač vsaki domorodec previdi, da ga nam je, kakor svobodnemu pticu prostiga zraka, in bistri ribi čiste vode, takó in še veliko bolje treba. Viših učiliš moramo iméti, sicer bi še delj — pa si v svoj kvár — celò v svojo pogubo le za túj narod učene plodili in redili. To pa ne sme in ne more več biti. Vém, da bode vsaki rodoljubi Slovenec z vsim, kolikor le naj več premore k tej neprecenljivi napravi, ktera bo naj beržej naš narod in našo zdaj še tako opušeno narodnost v razcvet vzdignila, rad prispél, tudi jaz podám v ta namen, kar imam in morem — svoj slabi svét in um.

V rečenih Novicah na strani 95. Vi slavni gospodje tudi to le pišete: „Desiravno se dandanašnji v slovenskim jeziku vsi razdélki vednost še ne zamorejo obdelovati.“ Na to čedno rečem: Naš jezik je v mnogoterih vedah res neobdelan, pa je v svojim obilnim koreninji vender takó bogát in izobražljiv — naš jezik od réke Rabe do morja — da se, ako že gotove izrazke zberemo, grešane duhu svojega narečja primerjeno sami dostávimo, ter si le v sili splohumljive ali celò umske od svojih sosednjih bratov v zajém vzememo, za vsako sleherno uménje skorej popolna beséda léhko sklade in sicer po moji misli na to le dobo: